

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/105/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5024200073
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5024200073.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Mejstríkom, advokátom, so sídlom E. B. Lukáča 2, Martin, IČO: 50 412 272, proti žalovaným: 1/ E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, 2/ F. E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, obidvom zastúpeným spoločnosťou LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Kálov 653/23-2, Žilina, IČO: 47 253 096, o určenie, že nehnuteľnosti patria do BSM, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6C/39/2023-170 zo dňa 03.07.2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaným 1/ a 2/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu o určenie, že nehnuteľnosti patria do BSM, zamietol (výrok I. napadnutého rozsudku) a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom Kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 26.07.2021 medzi žalobcom a žalovanou 1/ ako predávajúcimi a žalovanou 2/ ako kupujúcou v znení Dodatku č. 1 k predmetnej zmluve zo dňa 01.04.2022 patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej 1/, a teda že kúpna zmluva, ktorou došlo k prevodu vlastníckeho práva zo žalobcu a žalovanej 1/ na žalovanú 2/, je neplatná v zmysle ust. § 49a Občianskeho zákonníka. Z rozsudku súdu prvej inštancie ďalej vyplynulo, že žalobca sa relatívnej neplatnosti dovolal ústne, čo medzi stranami nebolo sporné a súčasne aj podanou žalobou, ktorá bola žalovaným riadne doručená. Taktiež za nesporné mal to, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov zaniklo rozvodom manželstva a že doposiaľ nedošlo k vyporiadaniu súdnym rozhodnutím, dohodou a ani nenastala zákonná domnienka transformácie BSM na podielové spoluvlastníctvo. Z uvedených dôvodov potom dospel k záveru, že žalobca sa mohol domáhať určenia, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Poukázal na podstatu argumentácie žalobcu, ktorá spočívala v tom, že on mal byť žalovanými 1/ a 2/ uvedený do omylu, keď namiesto darovacej zmluvy s vecným bremenom práva doživotného užívania nehnuteľnosti podpísal zmluvu o prevode vlastníctva domu (kúpnu zmluvu), ktorou spolu s vtedajšou manželkou žalovanou 1/ previedol nehnuteľnosti na ich dcéru žalovanú 2/ s tým, že kúpna cena vo výške 82.500,- eur bola zaplatená bez jeho vedomia na účet žalovanej 1/ a následne vrátená na účet žalovanej 2/. Ďalej poukázal na tvrdenie žalobcu, že tento mal byť uvedený do omylu aj pri podpise dodatku k zmluve, predmetom ktorého bol prevod pozemkov, ktoré chcel ponechať svojim dvom dcéram z prvého

manželstva, a tento rovnako podpísal bez prečítania, pričom o podvodnom konaní žalovaných sa mal dozvedieť až od svojej dcéry.

1.2 Dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané splnenie predpokladov na vyslovenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa ust. § 49a Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že žalobca síce urobil právny úkon v omyle, a tento omyl vychádzal zo skutočnosti, ktorá bola pre neho rozhodujúca, avšak v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých predpokladov podmieňujúcich neplatnosť právneho úkonu, a to že žalovaná 2/ ako osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala, alebo o ňom musela vedieť, alebo omyl vyvolala úmyselne. Upriamil pozornosť na tvrdenie žalobcu, že tento nemal v úmysle previesť všetky nehnuteľnosti patriace do BSM na svoju dcéru žalovanú 2/ s tým, že aj v prípade prevodu bola jeho vôľa previesť časť týchto nehnuteľností s právom doživotného užívania. Konštatoval, že kúpnu zmluvou boli prevedené nehnuteľnosti, ktoré neboli vo výlučnom vlastníctve žalobcu, ale na ich prevod bol potrebný súhlas oboch manželov pod hrozbou relatívnej neplatnosti právneho úkonu a že obidvaja manželia prejavili s týmto právnym úkonom súhlas. Uzavrel, že žalobca slobodne a vážne prejavil vôľu svojím podpisom, a to nielen jedným, nakoľko bol súčinný pri podpise kúpnej zmluvy, jej dodatku ako aj záložnej zmluvy v banke, pričom právny úkon bol aj určitý a zrozumiteľný. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca opakovane uvádzal, že nič nečítal a nedíval sa a k jeho vedomosti o omyle vyvolanom žalovanými došlo až po rozvoze manželstva narušením vzájomných rodinných vzťahov medzi stranami sporu. Za nepreukázané súd prvej inštancie považoval tvrdenia žalobcu, že mu bola podložená len posledná strana listín na podpis, alebo že by v čase vykonania úkonov trpel duševnou poruchou, prípadne vykonal úkony pod nátlakom. Za nepreukázané považoval taktiež tvrdenie žalobcu o tom, že by žalovaná 2/ ako osoba, ktorej bol úkon určený, tento omyl vyvolala (a už vôbec nie úmyselne), alebo o ňom musela vedieť. Zdôraznil, že všetky listiny mal žalobca k dispozícii a úkony nevykonal v časovej tiesni, pričom prevod nehnuteľností na žalovanú 2/ už dlhodobo plánovali. Z uvedených skutkových tvrdení strán sporu potom súd prvej inštancie vyvodil, že žalobca sa o tento prevod nezaujímal, pričom mal dostatok možností vyhnúť sa v tomto konaní ním tvrdeného omylu, a preto na jeho strane neexistuje ani ospravedlniteľný omyl, ktorý by ho oprávňoval dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu.

1.3 Vychádzajúc z uvedených záverov potom súd dospel k právnomu záveru, že ak by sa aj jednoznačne preukázalo splnenie všetkých predpokladov podmieňujúcich neplatnosť právneho úkonu, najmä ten, že žalovaná 2/ ako osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala, alebo o ňom musela vedieť, alebo omyl vyvolala úmyselne, žalobca by sa neplatnosti nemohol účinne dovolať pre neexistenciu ospravedlniteľného omylu. Mal za to, že požiadavka ospravedlniteľného omylu, čo do predpokladu účinného sa dovolania relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre podstatný skutkový omyl vyvolaný druhou zmluvnou stranou, je plne v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“. Podľa názoru súdu prvej inštancie by tak omyl bol zavinený práve nedbalosťou žalobcu, ktorý nevyužil všetky mu dané možnosti overiť si skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce. Za nepodstatné považoval to, že rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva si žalobca osobne neprevzal, čo v konaní ani nebolo sporné, keďže právne účinky vkladu vlastníckeho práva nastali dňom rozhodnutia a nie doručením rozhodnutia a uvedené nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu. V danej súvislosti však súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca mal zásielku vo svojej dispozičnej sfére, čo taktiež nebolo sporné, avšak nevenoval tomu náležitú pozornosť. Z dôvodu, že prevádzané nehnuteľnosti patrili do BSM, bola podľa súdu prvej inštancie bez významu skutočnosť, že ako platobné miesto na vyplatenie kúpnej zmluvy bol v zmluve uvedený účet žalovanej 1/, nakoľko žalovaná 1/ bola v čase úkonu taktiež vlastníkom nehnuteľností a tohto úbytku zo spoločného majetku sa môže domáhať v rámci vypořádania BSM.

1.4 Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom žalobcom navrhnutých svedkov, keď mal za to, že skutočnosti, ktoré sa nimi mali objasniť, neboli relevantné pre rozhodnutie, nakoľko to, akým spôsobom sa žalobca dozvedel o svojom omyle a aká je jeho súčasná životná situácia, nepovažoval pre posúdenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa ust. § 49a Občianskeho zákonníka za rozhodujúce. Poukázal na to, že na rozdiel od starostu obce, ktorý bol prítomný pri podpise, a brata žalovanej 2/, ktorý listiny pripravoval, sa v prípade týchto svedkov jednalo o skutočnosti, ktoré predchádzali spornému právnemu úkonu. Súčasne konštatoval, že tvrdenia žalobcu o nízkej kúpnej (trhovej) cene neboli preukázané, pričom poukázal na závery súdnej praxe (konkrétne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/244/2018), ktorá sa zhodla v názore, že neprieči sa zákonu, pokiaľ účastníci kúpnej zmluvy v prípade, na ktorý sa nevzťahuje cenová regulácia, dojednávajú kúpnu cenu vo výške, ktorá je buď vyššia alebo nižšia ako cena obvyklá (trhová). Súd prvej inštancie súčasne zdôraznil, že žalobca sa okrem dojednávania o kúpnej cene nedomáhal vyslovenia absolútnej neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka z iných dôvodov.

1.5 O trovách konania rozhodol tak, že úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to aj vrátane trov konania o neodkladnom opatrení a odvolacieho konania, ktoré tvoria s konaním vo veci samej jeden celok.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca z dôvodov prezumovaných ust. § 365 písm. e) a f) CSP odvolanie. V odvolaní zotrval na svojej argumentácii zo štádia konania pred súdom prvej inštancie, že bol konaním žalovaných 1/ a 2/ uvedený do omylu, ktorý mal pre neho likvidačné následky a právny úkon, ktorým ho obrali o nehnuteľnosti, nemôže byť platný, v dôsledku čoho tieto nehnuteľnosti patria do BSM. Zdôraznil, že on vo svojich prednesoch dostatočne a jasne popísal skutkový stav a predložil množstvo dôkazov, ktoré preukazujú pravdivosť jeho tvrdení, pričom sa domnieva, že počas pojednávania bolo preukázané, že žaloba je dôvodná. Upriamil pozornosť na skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedka D., ktorý potvrdil, že pripravoval v súčinnosti so žalovanými 1/ a 2/ podklady k prevodu a že o obsahu boli informované žalované 1/ a 2/ a nie on ako predávajúci. Taktiež poukázal na to, že svedok (starosta obce D.) G. H. potvrdil, že zmluvu neštudoval v čase, keď sa podpisovala a dokonca uviedol, že sa malo jednať o podpis darovacej zmluvy, čo si myslel aj žalobca, a preto zmluvu v dobrej viere podpísal. Mal za to, že už len samotná skutočnosť, že mal dcéru nehnuteľnosti predať a neobdržať za predaj žiadnu kúpnu cenu, vyznievajú nečestne, najmä, ak sa jedná o dcéru a otca a nehovoriac o ďalších krokoch - uzamknutí garáže, kde má všetky veci slúžiace na prácu okolo domu, na údržbu vozidiel, rozvod manželstva a následne aj vypratanie nehnuteľností. Potvrdil, že on chcel žalovanej 2/ prepísať časť nehnuteľností, avšak nie v takom rozsahu, ako to žalované 1/ a 2/ zahrnuli do zmlúv, a tak žalovaná 2/ prišla k značnému majetku, ktorý on nadobúdala počas uplynulých tridsiatich rokov, ktorý ešte založila v banke za účelom poskytnutia financií na fiktívne podnikanie, čo podľa žalobcu potvrdila samotná dcéra - žalovaná 2/. Uviedol, že žalovaná 2/ reálne nepracuje a žije len z prospechu, ktorý získala na jeho úkor a je pre neho nesmierne smutné, že vlastná dcéra ho vyhodila z domu, ktorý on zveľaďoval a ktorý bol roky jeho domovom.

2.1 Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že sa v danom prípade nejednalo o omyl, a teda že nie sú splnené predpoklady podľa ust. § 49a Občianskeho zákonníka, pričom mal za to, že žalované 1/ a 2/ tento omyl úmyselne vyvolali a museli o ňom vedieť, keď on pri uzatváraní právneho úkonu postupoval s náležitou ostražitosťou a vychádzal z informácií, na ktorých sa so žalovanými 1/ a 2/ vopred dohodli, pričom však netušil, že to, na čom sa spoločne dohodli, sa jednostranne zmenilo, a táto zmena proti jeho osobe vystane od osôb, ktorým on bezvýhradne dôveroval. Má za to, že ich konanie bolo vopred premyslené a dokonca aj samotný názov zmluvy znel „Zmluva o prevode vlastníctva“ a on ako bežný človek laik v oblasti práva nemohol vedieť, že pod takýmto názvom možno rozumieť aj kúpnu zmluvu.

2.2 Zotrval na tvrdení, že osoba, ktorej bol právny úkon určený, teda žalovaná 2/, tento omyl nielen vyvolala, ale aj urobila úmyselne, a táto skutočnosť je preto relevantným dôvodom pre spochybnenie platnosti uzavretého právneho úkonu. Poprel, že by sa on vo svojom úsudku nechal mylne ovplyvniť prípadnými dojmami či hypotézami o predmete zamýšľaného právneho úkonu, keďže on žalovaným 1/ a 2/ ako najbližším príbuzným dôveroval a to, na čom sa dohodli, považoval za záväzné.

2.3 Podľa žalobcu o vopred premyslenom a podvodnom konaní žalovanej 2/ svedčí aj skutočnosť, že v jeho mene prevzala rozhodnutie z katastra, dokonca trikrát, tak ako to uviedla vo svojej výpovedi, a tieto listiny pred ním zatajila, aby sa nedozvedel, že obsahom zmlúv/dodatkov boli aj nehnuteľnosti, ktoré nemal záujem prevádzať. Mal za to, že keby sa žalovaná 2/ nedopustila podvodu a nekonala nečestne poza jeho chrbát, tieto listiny by namiesto neho neprevzala a nesnažila sa ich utajiť. Zopakoval, že nie je pravdou, že ho o nich informovala a potom ich nechala „v dispozičnej sfére“ na verande či v kancelárii. Súčasne uviedol, že tvrdenia žalovaných 1/ a 2/ nie sú pravdivé a snažia sa ho vykresliť v zlom svetle ako lakomca, ktorý dcéru nechcel pomôcť a navyše sa mal k nim údajne zle správať ako tyran. V časových súvislostiach je podľa neho zvláštne, že po povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovanej 2/ do času, kým sa nedozvedel, že predmetom prevodu boli aj nehnuteľnosti, na ktorých sa nedohodli, bolo všetko v poriadku a až po jeho zistení žalovaná 1/ podala návrh na rozvod a žalovaná 2/ mu prostredníctvom právneho zástupcu poslala výzvu na vystaňovanie z domu, vymenila zámky a jeho veci „zbalila“ do dvoch veľkých vriec a ostatné veci má nezákonne zadržané v nehnuteľnostiach a nemá k nim prístup. Takéto konanie podľa žalobcu svedčí o tom, že na ňom ako otcovi/manželovi im absolútne nezáležalo a išlo im jedine o majetok. Taktiež zdôraznil, že podľa žalovaných sa samotné týranie a jeho agresívne správanie malo objaviť až počas tohto sporného obdobia a nikdy predtým nič také zo strany žalovaných 1/ a 2/ neodznelo.

2.4 Zotrval na tom, že predmetná zmluva o prevode vlastníckeho práva je neplatná, keďže predmet zmluvy absolútne nezodpovedá jeho skutočnej vôli a bol uvedený do omylu a taktiež tento právny úkon sa prieči dobrým mravom, nakoľko ho vlastná dcéra v spolupráci jej matky a jeho bývalej manželky

doslova obrali o majetok, ktorý on svojpomocne dlhé roky budoval. Mal potom za to, že na základe zistených skutočností súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu a takisto v konaní nevykonal dôkazy, ktoré boli relevantné pre poznanie skutkového stavu, a to výsluch svedkov jeho dvoch dcér z predchádzajúceho manželstva A. I., B. G. a takisto známej J. K., ktoré navrhol vypočuť.

2.5 Na základe uvedeného navrhol, aby prvoinštančný súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel, prípadne rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

3. Žalované 1/ a 2/ vo vyjadrení k odvolaniu sa s odvolaním žalobcu nestotožnili v celom rozsahu a zotrvali na svojich vyjadreniach uvedených počas celého konania a to na tom, že nekonali podvodne, že žalobca o zámere prevodu majetku vedel a z tohto dôvodu dotknuté zmluvy podpísal vrátane záložných zmlúv v banke.

3.1 Opätovne poukázali na to, že žalobca mal možnosť si kúpnu zmluvu s dodatkom obozretne prečítať a byť dostatočne bdely a obozretný, pričom so zmluvou a s jej dodatkom sa stretol viackrát a to pred samotným podpisom zmluvy, pri overovaní pravosti jeho podpisu ako i pri zriaďovaní záložného práva, kde ako záložca v zmysle čl. III. bodu 3 písm. b) predmetnej kúpnej zmluvy podpísal okrem iného aj záložnú zmluvu v príslušnej banke, a teda záložná aj kúpna zmluva boli vzájomne prepojené a súviseli spolu. Mali za to, že nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by žalobca nevedel, čo koná a čo podpisuje, a že jeho tvrdenia o tom, že nevedel, čo podpisuje, sú sporné a podľa ich názoru ide len o to, že žalobca si v kontexte súčasných rodinných vzťahov prevod nehnuteľností rozmyslel a snaží sa z dôvodu negatívnych vzťahov predmetné nehnuteľnosti získať späť. Popreli, že by žalobca pri podpise zmlúv nebol súčinný, alebo že by nevedel, o čo sa v danom prípade jedná s tým, že všetky dokumenty mu boli riadnym spôsobom ukázané a pred ich podpisom mal dostatočný čas na ich podpísanie a ich podpis vykonal vážne a slobodne. Majú za to, že žalobca nemôže požadovať vrátenie nehnuteľnosti späť len na základe toho, že si prevod po vyše ročnom časovom období rozmyslel.

3.2 V daných súvislostiach žalované zdôrazňovali tú skutočnosť, že žalobca vo viacerých písomných podaniach uvádzal, že malo ísť najskôr o darovaciu zmluvu, z čoho podľa nich vyplýva, že žalobca sám potvrdzuje existenciu zámeru previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na jeho dcéru - žalovanú 2/ (doslovné cit. „...pripravili o nehnuteľnosti, ktoré som od začiatku nechcel prevádzať formou kúpnej zmluvy...“ strana 2 vyjadrenia žalobcu zo dňa 12.10.2023) a následne žalobca uviedol, že mali byť napokon scudzené aj tie nehnuteľnosti, ktoré pôvodne scudzené byť nemali. Z uvedeného vyvodzujú, že samotný žalobca potom určitým spôsobom pripúšťa a dáva najavo svoju vtedajšiu vôľu previesť vlastnícke právo k viacerým nehnuteľnostiam na žalovanú 2/ a v nadväznosti na tento zámer potom na iných miestach v písomných podaniach pripúšťa, že podpísal zmluvy na obecnom úrade či v banke. V týchto súvislostiach potom upriamili pozornosť na to, že žalobca sa žalobným petitom domáha, aby bol bezpodielovým spoluvlastníkom všetkých nehnuteľností, z čoho vyplýva, že má záujem jednak nadobudnúť skupinu nehnuteľností, pri ktorej navádza dojem, že o jej prevode nevedel, no zároveň má záujem nadobudnúť aj druhú skupinu nehnuteľností, pri ktorej on sám uvádza, že tieto nehnuteľnosti boli prevedené po vzájomnej dohode na dcéru žalovanú 2/. Podľa nich potom skutočnosť, že žalobca sa nesústredil len na tú časť majetku, pri ktorej rozporuje prevod, ale naopak, chce nadobudnúť práve všetky prevedené nehnuteľnosti, t.j. aj tie, ktorých prevod explicitne pripúšťa, len značí zmenu jeho názoru previesť sporné nehnuteľnosti až po zhoršení vzťahov v rodine. Podľa žalovaných tvrdenia žalobcu o tom, že mal údajne vidieť len poslednú stranu dokumentov, nemôžu obstať a žalované v celom rozsahu odmietli, že by žalobca pri podpise zmluvy konal v omyle.

3.3 Súčasne žalované mali za to, že žalobca v odvolaní subjektívne prispôsobuje aj výpovede svedkov. Podľa ich názoru samotná skutočnosť, že G. H. potvrdil, že si žalobca zmluvu neštudoval v čase podpisu, nemôže znamenať, že sa žalobca nemohol so zmluvou oboznámiť, resp. že mu nebola poskytnutá táto možnosť. V danej súvislosti zdôraznili, že menovaný svedok nijakým spôsobom neuviedol, že by žalobca pôsobil zmätene, alebo že by ho k podpisu niekto nútil a konkrétne uviedol, že: „Zmätene určite nie. Myslím, že je príčetný. Bol to štandardný deň. Štandardná rodina. Poznáme sa. Porozprávali sme sa. Podpísali a odišli.“. Pokiaľ ide o výpoveď svedka A. D., žalované poukázali na to, že menovaný svedok potvrdil, že žalobca a žalovaná 1/ sa dohodli na tom, že majetok bude prepísaný na žalovanú 2/, okrem iného z dôvodu, že má záujem podnikáť a aj tento svedok potvrdil, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by bol žalobca k podpisu tejto zmluvy „nútený“, alebo že by bolo na ňom spáchané podvodné konanie.

3.4 Stotožnili sa so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané splnenie predpokladov na vyslovenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 49a Občianskeho zákonníka, pričom v danej súvislosti poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/192/2008 a sp. zn. 3Cdo/113/2008 z 29. apríla 2010.

3.5 Žalované súčasne namietali, že z odvolania žalobcu nevyplýva, z akých odvolacích dôvodov svoje odvolanie podáva, a teda akými vadami podľa neho trpí napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom ide o jednu z povinných náležitostí odvolania v zmysle ust. § 363 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

3.6 Opätovne zdôraznili, že vklad vlastníckeho práva v prospech žalovanej 2/ k sporným nehnuteľnostiam bol povolený už dňa 04.04.2022, pričom samotná zmluva bez dodatku bola podpísaná ešte v roku 2021, a preto vzbudzuje pochybnosti to, že žalobca sa rozhodol konať až v apríli 2023, teda so zjavným odstupom času a tento nevysvetlený odstup časového obdobia podľa názoru žalovaných len potvrdzuje nepravdivosť tvrdení žalobcu a nasvedčuje jeho záujmu úmyselne obmedzovať žalované, nakoľko vzťahy v ich rodine sú v súčasnosti v rozvrátenej rovine. V tejto súvislosti poukázali na to, že záložné právo k nehnuteľnostiam bolo zriadené už dňa 07.08.2021, čo jednoznačne vyplýva z listu vlastníctva č. XXX v k. ú. D.. V kontexte uvedeného podľa názoru žalovaných nemožno vzhliadať naliehavú potrebu žalobcu neodkladne upraviť pomery, najmä ak sa tejto úpravy dožaduje viac ako rok po prevode vlastníckeho práva na žalovanú 2/ a žalované zastávajú názor, že v tomto prípade nebola osvedčená potreba neodkladnej úpravy pomerov. V tejto súvislosti poukázali na to, že energie boli prepísané na žalovanú 2/ v období november 2022, pričom žalobca podal žalobu až koncom apríla 2023, teda takmer po pol roku.

3.7 Súčasne mali za to, že žalobca v danej veci nemá ani naliehavý právny záujem, ktorý je nevyhnutný pre podanie tejto žaloby, pričom ide o ďalší z podporných argumentov pre zamietnutie tejto žaloby v celom rozsahu.

3.8 Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že v konaní neboli vypočutí ním navrhnutí svedkovia, a to jeho dcéry A. I. a B. G., ako aj jeho známa J. K., tak žalované zdôraznili, že dôkazný návrh na výsluch svedka musí nevyhnutne obsahovať označenie skutočností, ktoré majú byť výsluchom preukázané a že v žalobe ako aj v nasledovných podaniach žalobcu sa uvádzali iba identifikačné údaje osôb, ktorých výsluch sa navrhoval vykonať, avšak vôbec neboli špecifikované skutočnosti, ktoré mali byť výsluchom preukázané. Vo vzťahu k uvedeným návrhom navyše žalované považovali vykonanie týchto výsluchov za neúčelné a nehospodárne z dôvodu, že vykonaním výsluchu týchto svedkov by súd nezistil žiadne nové skutočnosti, nakoľko tieto svedkyne neboli účastníkmi, resp. zmluvnými stranami zmluvy a ani nemajú žiadnu vedomosť o tom, za akých okolností bola táto zmluva spolu s dodatkom podpisovaná, a taktiež nepoznali ani rodinné pomery a vzťahy medzi žalovanými a žalobcom. Súčasne zdôraznili, že oni nemajú žiadnu vedomosť o tom, čo by žalobcom uvedené svedkyne mali vôbec preukazovať.

3.9 Na základe uvedeného žalované navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na podklade odvolania žalobcu ako oprávneného subjektu (§ 359 CSP), nakoľko súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a výrokom o práve na náhradu trov konania priznal žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania (výrok II.), podaného včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2, § 357 písm. m) CSP], v rozsahu danom § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP v celom rozsahu (t.j. vo výrokoch I., ako aj v závislom výroku II. o práve na náhradu trov konania) ako vecne správny potvrdil.

6. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z uvedeného vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietal žalobca v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keby takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7. Žalobca podal odvolanie z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP.

8. Krajský súd podrobne preskúmal rozhodujúce námietky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie uviedol

rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých vyvodil právne závery, ktoré náležite vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal.

9. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ktoré boli vznesené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

10. Žalobca v odvolaní primárne poukazoval na to, že on dostatočne a jasne opísal skutkový stav a predložil množstvo dôkazov, ktoré preukazujú pravdivosť jeho tvrdení, pričom mal za to, že počas pojednávania bolo preukázané, že žaloba je dôvodná.

10.1

V súvislosti s uvedenou odvolacou argumentáciou odvolací súd východiskovo zdôrazňuje, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno interpretovať ako právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. jej názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno automaticky považovať za porušenie základného práva a toto právo je subjektívnym verejným právom každého účastníka právom upraveného konania, ktorého podstata spočíva v tom, že štát je povinný zabezpečiť každému právo na spravodlivý proces konania.

11. Žalobca v odvolaní (obsahovo) zopakoval svoju argumentáciu zo štádia konania pred súdom prvej inštancie, pričom poukázal na výpoveď svedka D., ktorý potvrdil, že pripravoval v súčinnosti so žalovanými 1/ a 2/ podklady prevodu s tým, že o obsahu boli informované žalované 1/ a 2/ a nie on ako prevádzajúci.

11.1

Vo vzťahu k uvedenej námietke žalobcu odvolací súd primárne poukazuje na to, že žalobca sa svojou argumentáciou snaží značne extenzívnym spôsobom prispôbovať závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania a vykladať si ich vyslovene vo svoj prospech. Možno súhlasiť, že v konaní bolo nesporné, že samotné podklady na prevod dotknutých nehnuteľností pripravoval svedok D., avšak iba z uvedeného (bez ďalších relevantných skutočností) nemožno vyvodiť žalobcom predstretú argumentáciu, že uvedené bolo súčasťou vopred premysleného úmyselného správania žalovaných 1/ a 2/ uviesť ho do omylu. Uvedené skôr nasvedčuje tomu, že príprava (návrhu) uvedenej zmluvy bola realizovaná v širšom rodinnom prostredí, a to v čase, kedy vzťahy medzi jej členmi neboli narušené - sám žalobca v konaní tvrdil, že k narušeniu malo dôjsť až potom ako sa dozvedel o tom, že pri uzatváraní zmluvy konal v omyle. V kontexte uvedeného nie je bez významu to, že vzhľadom na dĺžku kontraktačného procesu mal žalobca objektívne viacero možností oboznámiť sa s obsahom týchto návrhov na uzavretie zmlúv. Odvolací súd sa potom stotožnil so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v bodoch 28. a 29. odôvodnenia jeho rozsudku, podľa ktorých žalobca urobil predmetný právny úkon v omyle, avšak v spore nebolo preukázané, že žalovaná 2/ ako osoba, ktorej bol právny úkon určený, omyl žalobcu vyvolala alebo o ňom musela vedieť, resp. omyl vyvolala úmyselne, pričom dôkazné bremeno preukázania opaku v konaní zaťažovalo práve žalobcu. Tento však dôkazné bremeno ohľadne preukázania týchto skutočností neuniesol, a ním uvádzané skutočnosti, že sa stal „obeťou“ vopred pripraveného konania (ľsti) žalovaných 1/ a 2/, zostali výlučne v rovine jeho tvrdení.

12. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu, že svedok starosta obce D. G. H. potvrdil, že žalobca zmluvu neštudoval v čase, keď sa podpisovala a dokonca uviedol, že sa malo jednať o podpis darovacej zmluvy, čo si žalobca aj myslel, a preto túto zmluvu v dobrej viere aj podpísal. Z uvedenej výpovede možno vyvodiť vo vzťahu k prejednávanej veci relevantný skutkový záver, že žalobca sa o prevod dotknutých nehnuteľností nezaujímal, pričom mal jednoznačnú vedomosť o tom, že predmetom je prevod (prinajmenšom v konaní nesporného okruhu) nehnuteľností. V kontexte vyššie uvedených záverov odvolací súd na tomto mieste akcentuje zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Aj z výpovede svedka G. H. potom možno vysloviť nepochybný ustálený záver, že žalobca sa nijakým spôsobom nezaujímal o prevod nehnuteľností, pričom však mal viacero možností a to aj s poukazom na časové rozstupy medzi uzavretím záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam (t.j. dňa 15.07.2021), zmluvy o prevode vlastníctva domu (kúpna zmluva, t.j. dňa 26.07.2021) a Dodatku č. 1 k zmluve o prevode vlastníctva domu (kúpna zmluva, t.j. dňa 01.04.2022), aby sa s nimi oboznámil. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nemohol konať v časovej tiesni a pokiaľ vychádzal zo skutočností, t.j. že mal záujem uzatvoriť darovaciu

zmluvu, ktorú sám považoval pre uskutočnenie tohto úkonu za skutočnosť rozhodujúcu, tak v konaní nepreukázal, že by žalovaná 2/, ktorej bol tento úkon určený, predmetný omyl vyvolala, alebo o ňom musela vedieť. Odvolací súd v danej súvislosti zdôrazňuje, že žalobcovi v priebehu celej tejto doby a to od uzavretia záložnej zmluvy až do uzavretia Dodatku č. 1 k zmluve o prevode domu nič nebránilo, aby si zmluvu prečítal a prípadne, ak mal nejaké nejasnosti ohľadne tejto zmluvy, požiadal o vysvetlenie týchto nejasností, prípadne vytkol skutočnosti, s ktorými nesúhlasil. Vychádzajúc z uvedeného potom vyznieva nepresvedčivo aj jeho argumentácia o tom, že žalovaná 2/ prevzala všetky zásielky obsahujúce rozhodnutie o povolení vkladu do katastra nehnuteľností, keď už jeho predchádzajúce správanie doslova ignorujúce akúkoľvek jeho ingerenciu pri uzatváraní predmetných právnych úkonov (s výnimkou ich podpísania) nasvedčuje tomu, že sa o uvedené prevody nijakým spôsobom nezaujímal. Pokiaľ sa potom žalobca uspokojil s tým, že uzatvára darovaciu zmluvu bez toho, aby si vôbec overil, akú zmluvu uzatvára, nemožno jeho omyl vykladať inak ako omyl neospravedliteľný. O ospravedliteľný omyl nemôže ísť, pokiaľ mýliaca sa osoba z neobľahosti nevyužila možnosť overiť skutočnosť rozhodnú pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu, a teda mala možnosť sa takémuto omylu vyhnúť. Pokiaľ potom žalobca uspokojac sa s jeho presvedčením, že uzatvára darovaciu zmluvu, uzatvoril predmetné kúpne zmluvy, nemôže sa s poukazom na ust. § 40a Občianskeho zákonníka dovoliť relatívnej neplatnosti právneho úkonu, nakoľko túto neplatnosť sám svojím konaním spôsobil.

13. Súčasne nepresvedčivo vyznieva aj argumentácia žalobcu založená na tom, že konanie žalovaných 1/ a 2/ bolo vopred premyslené, čomu má nasvedčovať aj samotný názov zmluvy „Zmluva o prevode vlastníctva“, v súvislosti s čím žalobca poukazyval na to, že on ako bežný človek - laik v oblasti práva nemohol vedieť, že pod takýmto názvom možno rozumieť aj kúpnu zmluvu. Vo vzťahu k uvedenej námietke odvolací súd poukazuje na to, že z nadpisu zmluvy o prevode vlastníctva domu, prípadne Dodatku č. 1 k zmluve o prevode vlastníctva domu, bezprostredne pod týmto označením (nadpisom) je rovnako veľkým písmom uvedené „Kúpna zmluva“, čo objektívne spochybňuje relevantnosť uvedenej námietky.

14. Taktiež nedôvodne vyznieva aj argumentácia žalobcu o tom, že po povolení vkladu vlastníckeho práva vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovanej 2/ do času, kým sa nedozvedel, že predmetom prevodu boli aj nehnuteľnosti, na ktorých sa nedohodli, bolo všetko v poriadku a že až po tomto zistení žalovaná 1/ podala návrh na rozvod a žalovaná 2/ mu prostredníctvom právneho zástupcu poslala výzvu na vysťahovanie z domu, vymenila zámky a jeho veci „zbalila“ do dvoch veľkých vriec, keď samotná vedomosť žalobcu o podrobnostiach prevodu nemala žiadny relevantný vplyv na prípadnú zmenu postavenia žalovanej 2/, ktorá už bola intabulovanou spoluvlastníčkou a v prípade, ak by žalované 1/ a 2/ sledovali cieľ vysťahovať žalobcu z predmetného rodinného domu, nič žalovanej 2/ nebránilo v tom, aby tak učinila už skôr, a to po nadobudnutí vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam (rozhodnutie Okresného úradu Martin, katastrálny odbor číslo vkladu V5583/2021 je datované dňom 04.04.2022), a nie aby na vypracovanie výzvy na vypratanie „vyčkávala“ (tak ako to vyplýva z obsahu predmetnej výzvy, v ktorej je už údaj o rozsudku, ktorým bolo manželstvo žalobcu a žalovanej rozvedené, t.j. rozsudok č. k. 18Pc/14/2022-45 zo dňa 09.02.2023) až do 10.03.2023.

15. Pokiaľ žalobca súčasne namietal, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie ním navrhnutých svedkov a to dvoch dcér z predchádzajúceho manželstva A. I. a B. G. a jeho známej J. K., odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia rozsudku, pričom poukazuje na to, že z návrhu žalobcu na vykonanie predmetných dôkazov na č. I. 176 spisu vyplýva, že výsluch menovaných svedkýň mal byť vykonaný za účelom ozrejmenia, akým spôsobom sa dozvedel o podvoch zo strany žalovaných 1/ a 2/, avšak uvedená skutočnosť nebola v kontexte vyslovených záverov súdu prvej inštancie, prípadne vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, pre posúdenie veci právne významná. Tak ako už bolo vyššie uvedené, v spore bolo významným preukázanie, že žalobca pri uzatváraní predmetných právnych úkonov (t.j. v čase ich uzatvorenia) konal v (bežnom) omyle vyvolanom žalovanou 2/, prípadne za stavu, kedy o omyle žalobcu musela žalovaná 2/ vedieť, a to za súčasného preukázania existencie skutočností, že jeho omyl možno vyhodnotiť ako ospravedliteľný, resp. preukázanie, že jeho omyl bol vyvolaný úmyselne - ľst'ou, pričom v tomto prípade (omyle vyvolanom ľst'ou) nie je pre vyslovenie neplatnosti právneho úkonu podľa § 49a Občianskeho zákonníka posúdenie otázky, či žalobca konal, resp. nekonal v ospravedliteľnom omyle právne významné.

16. Pokiaľ žalobca súčasne poukazyval na to, že predmetný úkon sa prieči dobrým mravom z dôvodu, že ho vlastná dcéra v spolupráci jej matky a jeho bývalej manželky doslova obrali o majetok, ktorý svojpomocne dlhé roky budoval, tak uvedená námietka vo svojom skutkovom základe je opätovne založená na v konaní nepreukázaných skutočnostiach, že by žalovaná 2/ omyl žalobcu vyvolala alebo musela o ňom vedieť, prípadne ho vyvolala úmyselne. Iba na doplnenie odvolací súd poukazuje na závery právnej vedy, podľa ktorých úprava obsiahnutá v ust. § 49a Občianskeho zákonníka je vo

vzťahu špeciality k úprave § 37 a § 39. Úmyselné vyvolanie omylu by bolo možné subsumovať pod rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 alebo pod nedostatok vážnosti vôle podľa § 37. V súlade so zásadou špeciality sa však v týchto prípadoch aplikuje § 49a a dotknutý právny úkon tak bude postihnutý relatívnou (nie absolútnou) neplatnosťou (Občiansky zákonník I. § 1 – 450 – Komentár od Števcík M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2019, s. 459 - 478).

17. Z uvedených dôvodov potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

18. Odvolací súd zároveň potvrdil aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania (výrok II.), ktorý vykazuje vecnú správnosť, keďže žalované 1/ a 2/ boli v konaní v celom rozsahu úspešné a žalobca napriek tomu, že podal odvolanie aj voči výroku rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania (výrok II. napadnutého rozsudku) v odvolaní neuviedol žiadne dôvody, ktorými by namietol vecnú správnosť predmetného rozhodnutia.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovaným 1/ a 2/, ktoré boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešné (nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený) nárok na náhradu odvolacieho konania voči žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní nemal úspech ani len čiastočný a to v rozsahu 100 %. O konkrétnej výške trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

20. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním členov senátu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline dňa 28. mája 2025

JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu

Kanc.

· založ zberný spis

· vylúč základný spis a vráť okresnému súdu

· rozhodnutie vypracoval dňa 09.06.2025, ref. sudca JUDr. Topoľančík